

DUUMAPUOLUEET JA KANSA

Eilinen keskustelu Duumassa kansalle tarkoitetun vetoomuksen johdosta antoi erinomaisen arvokasta aineistoa laajojen joukkojen poliittista kasvattamista varten.

Kysymys vetoomuksesta kansalle osoittautui olevan niin lähellä elämää, että eri poliittisten puolueiden todellinen olemus paljastui sellaisella selvyydellä, ettei parempaa voida toivoa. Tässä kysymyksessä Duuma joutui pihteihin taantumuksellisen itsevaltiuden („hallituksen tiedotus”) ja vallankumouksellisen kansan välillä; Duuman ulkopuolinen kansan taistelu tunkeutui, voidaan sanoa, Taurian palatsin kaikkiin loviin ja läpiin. Heti keskustelun alettua alkoi kysymys siirtyä hillittömästi muodollisuuksista ja yksityisseikoista asian ytimeen.

Mitä varten tarvitaan vetoamus kansalle? Tämä kysymys nousi vaativasti Duuman eteen. Se antoi väriä kaikille puheenvuoroille. Se johti kaikki puheenvuorot juuri sille pohjalle, jolle me asetimme tämän kysymyksen eilisessä pääartikkelissa *: onko ministeristön taisteluhenkiseen julkilausumaan vastattava myös taisteluhenkisellä Duuman julkilausumalla? vai eikö pidä ollenkaan vastata? vai onko yritettävä tasoittaa ristiriidat ja lieventää elämän aiheuttama jyrkkyyttä, kysymyksen asettelun jyrkkyyttä?

Aloitteentekijänä oli Duuman oikeisto. Oikeistokadetti Petrazhitski yritti saada lykätyn kysymyksen käsittelyyn. Lokakuulaiset tietysti kannattivat oikeistokadettia. Oli ilmeistä, että vastavallankumous pelkää Duuman vetoamista kansaan.

* Ks. tätä osaa, ss. 82–86. *Toim.*

Selvällä esiintymisellään taantumus on auttanut Duuman koko vasemman puolen yhteenliittymistä. Ehdotus käsittelyyn lykkäämisestä on hylätty. Puheenvuoroista on tullut täysin selvästi esiin kolme perussuuntaa Duumassa. „Oikeisto” (lokakuulaiset ja osa kadetteja) on talonpoikaisliikkeen „rauhottamisen” kannalla ja siksi *vastustaa* mitä vetoomusta tahansa. „Keskusta” (kadetit ja luultavasti enemmistö puolueeseen kuulumattomista) on talonpoikaisliikkeen „rauhottamisen” kannalla ja siksi *kannattaa rauhoittavan* vetoomuksen julkaisemista. „Vasemmisto”-suunta (trudovikit, nähtävästi vain osa heistä, ja sosialidemokraatit) on sillä kannalla, että kansalle on selitettävä, *ettei se voi* „rauhassa ja toimettona odottaa”, minkä vuoksi „vasemmisto” kannattaa *vallankumouksellista* eikä „rauhottavaa” vetoomusta.

Tämän viimeksi mainitun suunnan mielipiteitä esittivät selvimmin trudovikki Zhilkin, puolalainen Lednitski ja sosialidemokraatti Ramishvili. „Väestö tarrautuu viimeisiin, melkeinpä lapsellisiin toiveisiin”, sanoi Zhilkin. „Minä en puhu rauhasta, hiljaisuudesta enkä levollisuudesta, puhun järjestyneestä taistelusta vanhaa valtaa vastaan... Onko Valtakunnanduuma sitten ilmaantunut rauhan ja levollisuuden ansiosta?” Ja muistuttaen lokakuun taisteluista puhuja huudahti vasemmiston osoittaessa suosiotaan: „Ja tätä „mellakkaa” meidän on kiittäminen siitä, että olemme täällä”. „Tässä yleisessä mielessä”, sanoi puhuja aivan oikein, „kansalle tarkoitettu vetoomus, jonka valiokunta meille esitti, on laadittu varsin epätydyttävästi” (pitäisi vain lisätä: epätydyttävä on myös trudovikkien luonnos, jossa ei ole niitä ajatuksia ja väittämiä, mitä oli Zhilkinin puheessa). „On korostettava ja lopussa ilmaistava sellainen ajatus, että joukkoja ei voi järjestää rauha ja levollisuus, vaan levottomuus tämän sanan hyvässä ja suuressa merkityksessä”...

Lednitski käytti jopa erästä meidän eilen käyttämääme räikeintä sanaa nimittäen ehdotettua vetoomusta „*viheliäiseksi*”. Ja Ramishvili, joka esiintyi sitä vastaan, että „kehotettaisiin rauhallisesti ja levollisesti odottamaan kysymyksen ratkaisua”, sanoi: „*vain vallankumouksellinen tie on oikea tie*” (siteeraamme „Nasha Zhizn” lehden selostusta). Hän sanoi myös siitä, että on välttämätöntä mainita maiden siirtämisestä *ilman lunastusmaksua*.

Kadettien ja „puolueeseen kuulumattomien” enemmistö esiintyi nimenomaan „rauhhoittavan” vetoamuksen puolesta, tuomitsi vallankumoukselliset askeleet (Kotljarevski Lednitskiä vastaan), todisteli vetoamuksen hyötyä „maanomistajain näkökannalta” (kadetti Jakushkin).

Mustasotnialainen Volkonski yhdessä Skirmuntin ja oikeistokadetti Petrazhitskin kanssa todisteli vetoamuksen „vaarallisuutta”, sillä se saattaa sytyttää vallankumouksen; he vetosivat *lakiin*, jonka mukaan on vielä saatava viedyksi agraariluonnos Duuman läpi, esitettävä se Valtakunnan-neuvostolle j.n.e., j.n.e., j.n.e.

Suunnat ovat tulleet näkyviin erinomaisesti. Taaskin kerran on käynyt selville, että kadetit horjuvat taantumuksen ja vallankumouksen välillä, vanhan vallan ja kansan välillä. Tapahtumat ovat taaskin kerran osoittaneet, kuinka lyhytnäköistä ja järjetöntä on „kadettien tukemisen” taktiikka, joka vain heikentää sosialidemokratian ja vallankumouksellisen demokratian vallankumouksellista asennetta Duumassa. Tapahtumat ovat taaskin kerran osoittaneet, että esiintyessään itsenäisesti sosialidemokraatit voivat saada puolelleen myös osan trudovikeista ja vieläpä hajottaa vississä määrin kadettejakin.

Poliittinen tilanne sinänsä määrittelee väistämättömällä voimalla sosialidemokraattisen puolueen taktiikan. Oikeisto-siiven sosialidemokraattien pinnistelyistä huolimatta tähän saakka *ei ole saatu aikaan* mitään kadettien tukemista, vaan onneksi on saatu aikaan proletariaatin itsenäinen politiikka, jota osa talonpoikaisedustajista kannattaa. Ei ole saatu aikaan opportunistien keksimää, teennäistä jakoa: oikeistolaiset yhteenliittyneitä kadetteja, trudovikkeja ja sosialidemokraatteja vastaan. On saatu aikaan *vallankumouksellinen* jako: sosialidemokraatit ja trudovikit oikeistolaisia vastaan kadettien ollessa aivan horjuvalla kannalla.

Socialidemokraattiset edustajamme valitettavasti eivät ole käyttäneet täydellisesti hyväkseen erittäin suotuisaa tilannetta. Heidän olisi ehdottomasti pitänyt yleisen väittelyn aikana esittää kansalle tarkoitetun vetoamuksen *oma*, sosialidemokraattinen luonnos. Vasta silloin heidän politiikkansa olisi ollut proletariaatin *luokkapuolueen* — tuon vallankumouksen *etujoukon* — edustajain loppuun saakka ja täydellisesti *itsenäistä* politiikkaa. Vasta silloin Ramishvilin, Zhilkinin ja Lednitskin oikeat ajatukset eivät olisi

hukkuneet keskusteluissa, vaan olisivat tulleet yhdistetyiksi, varmennetuiksi ja muovatuiksi vallankumouksellisen sosialidemokratian päättäväksi ja selväksi ohjelmaksi.

Tehtäväksemme jää toivoa, että sosialidemokraattinen duumaryhmämme ottaisi huomioon yhä useammin ja useammin muodostuvien duumaryhmittymien opetukset, että se asettuisi tähänastista päättävämmin täysin itsenäisen proletaarisen politiikan kannalle ja käsiteltäessä vetoomuksen luonnosta pykälittäin korjaisi asian edes osittain, s.o. esittäisi itsenäisiä, johdonmukaisen vallankumouksellisia määritelmiä.

Kansalle tarkoitetun sosialidemokraattisen vetoomuksen luonnoksella olisi siinäkin tapauksessa, vaikka se jäisi vain Duumassa luetuksi luonnokseksi, erittäin edullinen vaikutus vallankumouksellisen taistelun yhteenliittämiseen ja kehittämiseen ja se saisi vallankumouksellisen talonpoikaiston parhaat ainekset sosialidemokratian puolelle.

„Eho” № 13,
heinäkuun 6 p:nä 1906

Julkaistaan „Eho” lehden
tekstin mukaan
